

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

Evidenčna številka: VSL0079363

Datum odločbe: 16.07.2014

Senat, sodnik posameznik: Majda Irt (preds.), Majda Lušina (poroč.), Metoda Orehar Ivanc

Področje: PRAVO INTELEKTUALNE LASTNINE

Institut: civilna kazen - varstvo avtorske pravice - kršitev avtorskih pravic

Zveza: ZASP člen 82, 159, 159/1, 168, 168/3, 168/4.

OZ člen 247, 247/3.

Jedro

Zakonodajalec izrek civilne kazni predvideva zgolj za namerno storjeno kršitev avtorske pravice ali kršitev iz hude malomarnosti; do s tako stopnjo krivde izvršenih kršitev avtorske pravice pa ni prišlo.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se v izpodbijanem delu (II. in III. točka izreka) potrdi sodba sodišča prve stopnje.

II. Pravdni stranki krijeta vsaka svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Z izpodbijano sodbo je toženi stranki naložena obveznost plačila 689,22 EUR z zamudnimi obrestmi (I. točka izreka), zahtevek za plačilo 3.973,06 EUR z zamudnimi obrestmi pa je zavrnjen (II. točka izreka). Glede pravnih stroškov je odločeno, da jih je tožeča stranka dolžna povrniti toženi stranki v višini 524,04 EUR (III. točka izreka).

2. Zoper zavrnilni del sodbe in stroškovni del odločitve se pritožuje tožeča stranka. Uveljavlja vse tri, s prvim odstavkom 338. člena Zakona o pravdnem postopku (v nadaljevanju ZPP) predvidene, pritožbene razloge. Predlaga spremembo sodbe tako, da bo zahtevku v celoti ugodeno, podrejeno pa njeno razveljavitev v izpodbijanem delu in vrnitev zadeve sodišču prve stopnje v novo odločanje. Priglaša stroške pritožbenega postopka. Odločitev o zavrnitvi zahtevka za plačilo civilne kazni označuje za nepravilno, arbitrarno in nezakonito. Trdi, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do vseh po tožeči stranki zatrjevanih okoliščin. Izpostavlja, da je tožena stranka avtorsko pravico kršila večkrat in z različnimi dejanji. Zatrjuje absolutno bistveno kršitev postopka iz 8. in 14. točke drugega odstavka 339. čl. ZPP ter nepravilno ugotovitev dejanskega stanja. Za nesporno označuje dejstvo, da tožena stranka za nobenega od koncertov ni pridobila

dovoljenja tožeče stranke in se sklicuje na pravna stališča v zadevi II Cp 65/2012. Trdi, da je tožena stranka avtorsko varovano glasbo uporabljala brez njenega predhodnega dovoljenja. Sklicuje se na 4. čl. Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del iz leta 1998, ki poleg priglasitve uporabe varovanih del, kot pogoj za uporabo teh del predpisuje tudi posredovanje popolnih seznamov uporabljenih del in posredovanje osnov za obračun avtorskega honorarja. Tožena stranka ni posredovala podatka o bruto honorarju izvajalcev, kar je predpisano kot ena izmed osnov za izračun avtorskega honorarja. Kljub temu, da obrazec SAZAS-3 ni bil v celoti izpolnjen, je tožeča stranka avtorski honorar lahko obračunala, vendar ne v ustrezni višini. Zaradi pomanjkljivih podatkov je prikrajšana. Ima namreč možnosti izbire, katerega od zahtevanih podatkov za izračun avtorskega honorarja bo uporabila. Izbira ni prepuščena uporabniku. Sklicuje se na pravna stališča v zadevi I Cpg 890/2013. Tožena stranka zato ni imela dovoljenja za uporabo avtorsko varovanih glasbenih del. Gre za kršitev avtorskih pravic, zato bi civilna kazen morala biti izrečena. Ker gre za zakonsko dolžnost, ki jo tožena stranka mora poznati, dejstvo, da tožeča stranka tožene stranke ni izrecno pozvala na predložitev podatkov o prihodkih od konzumacije, ni pomembno. Opozarja, da se tožena stranka ukvarja z organizacijo prireditve, zato je vedela, da s svojim ravnanjem protipravno posega v pravice avtorjev. Za nepravilno označuje ugotovitev, da je tožena stranka želela skleniti novo pogodbo o neizključnem prenosu pravic. Trdi, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do njenih navedb, da je tudi sama z dopisoma za dne 22.1.2007 in 5.12.2007 pozivala k sklenitvi pogodbe. Opozarja, da je sklenjeno pogodbo preklicala zaradi neplačila zapadlih obveznosti. Nedvoumno je pokazala pripravljenost in interes za sklenitev novega sporazuma. Opozarja, da so določila pravilnika iz leta 1998 in pravilnika iz leta 2006 glede posredovanja podatkov za obračun avtorskega honorarja enaka. Opozarja, da je tožena stranka šele leta 2010 plačala manjši del svoje obveznosti. Zavrnitev zahtevka za plačilo civilne kazni označuje za odstop od sodne prakse in se sklicuje na odločbe Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. I Cp 787/2011, I Cpg 890/2013, I Cp 861/2012, I Cp 1572/2011, II Cp 5215/2007 in I Cp 1472/2011. Opozarja na nujnost izreka civilne kazni zaradi dolgotrajnosti kršitev in njenega generalno preventivskega učinka. Za materialno nepravilno označuje ugotovitev, da za sporočanje podatkov o bruto honorarju z vidika varstva osebnih podatkov ni zakonske podlage. Tožena stranka se ne more sklicevati na poslovno skrivnost. Z izvajalci se je dolžna dogovoriti, da bo podatke posredovala za obračun avtorskega honorarja. Sicer pa tudi tožeča stranka tovrstne osebne podatke varuje. Graja tudi stroškovni del odločitve, ker je neobrazložen in ne vsebuje pravne podlage za odločitev. Meni, da sodbe v tem delu ni mogoče preizkusiti, saj se sodišče sklicuje le na stroškovnika in navaja uspeh strank v postopku, ne specificira pa stroškov.

3. Tožena stranka je na pritožbo odgovorila. Pritrjuje ugotovitvam, zaključkom in pravnim stališčem prvostopenjskega sodišča, predlaga zavrnitev pritožbe in priglasi stroške pritožbenega postopka. Sklicuje se na sodno prakso VSL I Cp 1060/2013, I Cp 887/2013, I Cp 776/2013 in I Cp 649/2013. Opozarja, da ni nikoli dobila veljavnega računa za plačilo avtorskega honorarja.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Skladno s tretjim odst. 168. čl. Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (v nadaljevanju ZASP) lahko upravičenec v primeru, če je bila materialna avtorska pravica ali druga pravica avtorja kršena namerno ali iz hude malomarnosti, zahteva plačilo dogovorjenega ali običajnega honorarja ali nadomestila za tovrstno uporabo, povečanega do 200 %, ne glede na to, ali je zaradi kršitve pretrpel kakšno premoženjsko škodo ali ne. Pri odločanju o zahtevku za plačilo civilne kazni in odmeri njene višine sodišče upošteva vse okoliščine primera, zlasti pa stopnjo krivde, velikost dogovorjenega ali običajnega honorarja ali nadomestila ter preventivni namen civilne kazni (četrti odstavek 168. člena ZASP). Pritožbeno sodišče soglaša s prvostopenjskim, da zaradi kršitev avtorske pravice pogojev za izrek civilne kazni v obravnavnem razmerju ni.

6. Sodišče prve stopnje se je opredelilo do vseh, po tožeči stranki zatrjevanih okoliščin, ni pa sledilo vsem njenim stališčem o pravnih in dejanskih vprašanjih. Zaključek, da pogojev za izrek civilne kazni ni, je razumno in prepričljivo argumentiralo. Pravilno in popolno je ugotovilo dejansko stanje, torej sklop tistih dejstev, ki so za obravnavano zadevo pravno relevantna ter je na tej podlagi, ob pravilni uporabi materialnega prava, sprejelo pravilno odločitev. Zatrjevane procesne kršitve niso bile storjene. Razlogi, ki jih je navedlo sodišče prve stopnje so vseobsegajoči, dokazna ocena pa skrbna, logična in prepričljiva.

7. Pritožbena trditev o nespornosti dejstva, da tožena stranka za nobenega od koncertov ni pridobila dovoljenja tožeče stranke, je v nasprotju s spisovnimi podatki. Nesporno je zgolj dejstvo, da stranki nista imeli sklenjene pogodbe o prenosu malih avtorskih pravic. Ker pa je tožena stranka uporabo avtorskih del na dne 5.7.2009 izvedenih prireditvah predhodno, dne 18.6.2009, prijavila, je s prijavo zadostila svoji obveznosti pridobitve soglasja za javno priobčitev varovanih glasbenih del. Tožeča stranka na prijavo ni odgovorila in torej uporabi prijavljenih glasbenih del ni nasprotovala (prvi odstavek 159. čl. ZASP in drugi odstavek 4. čl. Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del – Ur. list RS 29/98; v nadaljevanju Pravilnik 98).

8. Zaradi neplačila ali prepoznega plačila avtorskega honorarja civilne kazni ni mogoče izreči, ker je civilna kazen po svoji pravni naravi podobna pogodbeni kazni, ki kot sankcija zaradi neizpolnitve denarnih obveznosti ne pride v poštev (tretji odstavek 247. čl. Obligacijskega zakonika).

9. Nesporno je, da je tožena stranka sporede uporabljenih del in osnove za obračun avtorskega honorarja (obrazca SAZAS 1 in SAZAS 3) posredovala tožeči stranki. Posredovanje podatkov o izvajalcem plačanih honorarjih je zavrnila s sklicevanjem na neobstoje zakonske podlage za posredovanje teh podatkov in na poslovno skrivnost. Ocenila je, da je posredovala dovolj podatkov za izračun nadomestila, pri čemer je bilo sporno, na podlagi katerega od pravilnikov (Pravilnika 98 ali Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del – Ur. l. RS 138/2006) je toženec sploh dolžan posredovati podatke. Že zgolj ta negotovost glede veljavnosti pravilnika, na osnovi katerega je tožeča stranka nadomestilo upravičena uveljavljati in tožena posredovati podatke, je pomemben razlog, da toženi stranki hude malomarnosti pri posredovanju osnove za obračun avtorskega honorarja ni mogoče očitati. Ta negotovost zaradi tega, ker se tožena stranka ukvarja z organizacijo prireditev, ni bila nič manjša. Razen tega toženčevo stališče, da iz ZASP ne izhaja obveznost posredovanja tovrstnih podatkov, ni nerazumno. ZASP opredeljuje uporabnikovo dolžnost obveščanja, vendar v tem okviru ne določa dolžnosti posredovanja kakršnihkoli finančnih podatkov (1. odstavek 159. čl. ZASP). V 82. čl. ZASP govori o pravici do vpogleda v evidence z namenom ugotovitve, kakšen dohodek je bil z uporabo avtorskih del ustvarjen. Na podlagi te določbe ni mogoče enoznačno sklepati, da ima tožnik pravico zahtevati podatek o honorarjih izvajalcev. Avtorski honorarji za uporabnika predstavljajo strošek (izdatek) in ne dohodka. Pritožbeno sodišče pritrjuje tudi ugotovitvi, da si je toženec prizadeval za sklenitev nove pogodbe o neizključnem prenosu pravic. To dokazujeta dopisa tožene stranke z dne 30.6.2007 in 12.11.2007 (dokaza B 6 in B7) in drugi dopisi. Prizadevanja tožene stranke za sklenitev pogodbe ne zanikata niti dopisa tožeče stranke z dne 22.1.2007 in 5.12.2007 (dokaza A 18 in A 19), na katera opozarja pritožba. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da tožena stranka ni zamolčala niti zanikala uporabe avtorskih del. Pomembno je, da ni nasprotovala obveznosti plačila nadomestila kot taki. Ker te ugotovitve zadoščajo za zavrnitev zahtevka za plačilo civilne kazni, pritožbeno sodišče ne preizkuša prvostopenjske ugotovitve, da z vidika varstva osebnih podatkov sporočanje podatkov o bruto honorarjih ni legitimno.

10. Iz zgoraj navedenih razlogov je manj pomembno, kdaj in koliko je tožena stranka plačala; pa tudi, da zaradi ravnanja tožene stranke ni ugotovljivo, ali bi bilo na osnovi podatkov o vstopninah in bruto honorarju izvajalcev mogoče ugotoviti večje nadomestilo za uporabo avtorskih del. Ugotovljena dejstva ne omogočajo

zaključka, da je toženčeva odklonitev posredovanja podatkov o izplačanih avtorskih honorarjih namerno ali iz hude malomarnosti storjena kršitev avtorske pravice. To pomeni, da pogojev za izrek civilne kazni ni. Zakonodajalec namreč izrek civilne kazni predvideva zgolj za namerno storjeno kršitev avtorske pravice ali kršitev iz hude malomarnosti; do s tako stopnjo krivde izvršenih kršitev avtorske pravice pa ni prišlo. Podobno stališče je zavzeto v odločbah VSL I Cp 3262/2011, I Cp 3490/2011, I Cp 1348/2012, I Cp 3720/2011, I Cp 151/2013, I Cp 440/2013, I Cp 2622/2013 in drugih. Gre za novejšo sodno prakso od tiste, na katero se sklicuje pritožba.

11. Tudi pritožba zoper stroškovni del odločitve ni utemeljena. Skladno s sodno prakso je odločitev o stroških postopka preverljiva, če jo je mogoče preveriti s pomočjo v spisu vsebovanih stroškovnikov. Sodišče se pri argumentiranju stroškovnega dela odločitve sklicuje na stroškovnika pravnih strank na list. št. 52 in 54. Iz stroškovnikov je razvidno, da so vsaki od strank priznani stroški pa tar. št. 3100 Odvetniške tarife (1) (nagrada za postopek) v višini 253,50 EUR, po tar. št. 3102 (nagrada za narok) v višini 234,00 EUR, po tar. št. 6002 (pavšalni znesek za plačilo poštnih in telekomunikacijskih storitev) v višini 20,00 EUR, vse skupaj z davkom na dodano vrednost. Strankama so priznani tudi potni stroški (tožena stranka 131,00 EUR, tožeča stranka 26,24 EUR), stroški parkirnine (tožeča stranka 2,40 EUR), stroški fotokopiranja (tožena stranka 18,00 EUR), vse skupaj z davkom na dodano vrednost. Tožeči stranki je priznan tudi strošek plačila sodne takse za postopek pred sodiščem prve stopnje v višini 240,00 EUR. Ker je pritožnica sama priglasila stroške na osnovi Odvetniške tarife in ji je torej pravna podlaga za odmero stroškov poznana, se neutemeljeno sklicuje, da zaradi odsotnosti navedbe tega predpisa stroškovnega dela odločitve ni mogla preveriti.

12. Ker niti pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere sodišče pazi po uradni dolžnosti, niso podani, je na osnovi 353. čl. Zakona o pravnem postopku pritožba zavrnjena. Ker pritožnik s pritožbo ni uspel, odgovor na pritožbo pa ni pripomogel k razjasnitvi zadeve, je odločeno, da vsaka stranka krije svoje stroške pritožbenega postopka (1. odstavek 165. čl. v zvezi s 1. odstavkom 154. in 1. odstavkom 155. čl. ZPP).

----- (1) Zakon o odvetniški tarifi (ZOdvT – Ur. list RS 67/2008).

Datum zadnje spremembe: 12.11.2014